

Kondacs Flóra
SZTE BTK Nyelvtudományi Doktori Iskola
Elméleti nyelvészet alprogram

Köszönetnyilvánítás

Köszönettel tartozom a Szegedi Tudományegyetem Általános Nyelvészeti Tanszék Fejlődéses és Neuropragmatikai Kutatócsoportjának szakmai segítségéért, illetve a Kurca-parti Óvodának a tesztalanyok biztosításáért.

1 Bevezetés

A 3–6 éves korú gyermekek nyelvhasználatára jellemző az összetett mondatok megjelenése, amelyekben kötőszóhalmaz figyelhető meg (Neuberger 2014). A gyermekek gyakran használt mondatfűző eleme az *és*. Az *és* egy olyan diskurzusszervező elem, amely a megnyilatkozásokban többféle funkcióban állhat. Németh T. (1996a) megállapította az *és* központi, magjelentését (Bell 1998), amely a hozzáadó, folytató szerep. Emellett a felnőttek nyelvhasználatát feltáró vizsgálatában további funkciók azonosíthatók, mint a magyarázó, a konklúziósói, a témavisszatérő, a kérdésbevezető és a válaszjelölő. Kiinduló hipotézisem az, hogy a gyermekek nyelvhasználatában az *és* diskurzusjelölő a hozzáadó, folytató funkció mellett megjelenik más szerepben is.

2 Elméleti áttekintés: A diskurzusjelölők tulajdonságai, a diskurzusjelölők és a relevanciaelmélet

A diskurzusjelölő terminus mellett számos megnevezés létezik (Dér 2009): pragmatikai kötőszó (Németh T. 1998), konnektor (Csúry 2005), modális partikula (Kiefer 1988). A különböző megnevezések más-más formai vagy

tartalmi jellemzőket emelnek ki. A diskurzusjelölők szófaji besorolása elég változatos, így az elnevezésben a funkcionális, pragmatikai kategóriát hangsúlyozó, „semleges” (Schirm 2011: 10) megnevezést használok (Kondacs 2016: 45).

A diskurzusjelölők olyan diskurzusszervező elemek, melyek diskurzusszegmenseket kötnek össze, és pragmatikai viszonyokat jelölnek. Bruce Fraser (1999: 938) egy kéthelyiértékű viszony (S1 és S2) relációjában ábrázolja a diskurzusjelölőket (DJ), amelyben a funkciójuk az általuk bevezetett és a korábbi diskurzusrész kapcsolatának explicitté tételé, Fraser tehát az elemek textuális szerepét hangsúlyozza. A következő példában látszik, hogy a *pontosabban* diskurzusjelölő összekapcsolja S1 és S2 diskurzusrészt, a beszélő önjavítást, pontosítást végez használata által. Pl. *Megjöttek a szüleim (=S1), pontosabban (=DJ) az édesanyám (=S2)* (Schirm 2009: 307).

A diskurzusjelölők és a kötőszók elkülönítése során segítséget ad Rác (1985: 78) megközelítése, amely szerint a kötőszók „mondatrészek vagy mondatok összekapcsolására, illetőleg a közöttük levő szintaktikai viszony megjelölésére” alkalmasak, míg a diskurzusjelölők megnyilatkozásokat kapcsolnak össze, a propozicionális tartalmakat illesztik egymáshoz, és nem jelölnek mindig szintaktikai viszonyt (Schirm 2009: 307).

A relevanciaelméletben (Sperber/Wilson 1986) a diskurzusjelölők szerepe az, hogy segítsék a relevancia elvének teljesülését¹. A diskurzusszervező elemek a beszélőknek és a hallgatóknak is segítséget biztosítanak. A beszélőknek az információ rendezésében és a megnyilatkozásuk világos produkálásában, míg a hallgatóknak a diskurzus implikaturáinak

1 „Az emberi megismerőrendszer mindig a nagyobb relevanciával rendelkező információt fogja feldolgozni, ezzel párhuzamosan pedig törekszik arra, hogy az információ feldolgozása minél kevesebb erőfeszítést igényeljen” (Csépe/Győri/Ragó 2007).

megfelelő kikövetkeztetésében segítenek. Emellett vezetik a hallgatót az optimális relevancia² felé, és fenntartják a diskurzus koherenciáját.

A relevanciaelmélet (Zhao 2014: 2107–2108) szerint a diskurzusjelölők megkönnyítik a hallgatónak, hogy elérje az optimális kontextuális hatást a legkisebb feldolgozási erőfeszítéssel azáltal, hogy korlátozzák a hallgató megnyilatkozásának interpretációját az optimális relevancia felé. A hallgató végül eléri az optimális relevanciát, és a diskurzust koherens egészszé teszi. A diskurzusjelölők a diskurzus ragasztóanyagok, melyek a nyelvi szerkezet és a koherencia között jönnek létre.

A kohézió és a koherencia fogalma közötti különbséget Sanders és Canestrelli (2012: 201–202) a következőképpen írja le: a kohézió nem a szöveg tulajdonságaként jelenik meg. A kohéziós elemek explicit nyelvi jelek formájában segítségül szolgálnak ahhoz, hogy a hallgató és a beszélő a mentális reprezentációjában a koherenciát megszerkessze. A koherencia a mentális reprezentáció tulajdonságaként jelenik meg, a cél a koherens mentális reprezentáció létrehozása. A nyelvhasználók azáltal létesítenek koherenciát, hogy aktívan kapcsolnak különböző információs egységeket a szövegben. Sanders és Canestrelli megkülönböztetik a referenciális és a kapcsolati koherenciát. Az előbbin a kisebb nyelvi egységek azonos mentális referenshez kapcsolódását értik, míg a relációs (kapcsolati) koherenciában diskurzusszegmensek kapcsolódnak koherens kapcsolat által. A diskurzusjelölők tulajdonsága, hogy különféle koherenciarelációkat, azaz kognitív relációkat hordoznak – pl. additív, temporális³ –, melyek által biztosítottá válik a jelentésviszonyok kapcsolata két vagy több diskurzusszegmens között (Sanders/Canestrelli 2012: 210). Ebben a keretben az *és* additív relációt hordoz magában. Scholman, Evers-Vermeul, Sanders

2 „Abefogadós számára, figyelembe véve állapotát, képességeit és céljait, a lehető legrelevánsabb információt kínálja, a lehető legkisebb feldolgozási erőfeszítés árán” (Csépe/Győri/Ragó 2007).

3 „The relation is temporal if the two segments are linked by their occurrence in the world or worlds being described. Temporal relations have an addition nature, but differ in that the segments contain two events that are ordered in time” (Scholman, Evers-Vermeul, Sanders 2016: 8).



(2016: 8) szerint „Additív a reláció, ha a szegmensek logikai konjunkcióval kapcsolódnak”. Azonban az emberi gondolkodás nemcsak logikai természetű, hanem induktív és heurisztikus is (Németh T. 1996a: 250), ezért kell a logikai additív viszonyhoz a pragmatikai hozzáadás, azaz a megnyilatkozás pragmatikai értékeinek összekapcsolása is.

3 A felhasznált korpusz jellemzői

A kutatáshoz saját gyűjtésű korpuszomat (Kondacs 2017) használtam fel, melyet egy Csongrád megyei óvodában rögzítettem 2016 őszén. 148 használható felvételt annotáltam, melyet 61 különböző beszélővel készítettem. A korpusz 70.310 szóból áll, a felvételek hossza 14 óra 48 perc. Az adatközlők egy kiscsoportból, két középső és két nagycsoportból kerültek ki. Életkoruk 2,9 és 6,9 év között van. Az adatrögzítés a csoportszobán kívül, egyesével történt. Az alkalmazott módszerem történetmesélés képek és hosszabb-rövidebb bábmesék segítségével. A felvételek átlagos hossza 4 és 7 perc között van. Céлом egy diskurzusjelölökkel teli gyermeknyelvi korpusz létrehozása volt. Az anyagban az és diskurzusjelölő 574-szer fordult elő a gyermekek nyelvhasználatában.

4 Eredmények bemutatása

Az és diskurzusjelölő mindhárom vizsgált korcsoportban legnagyobb arányban hozzáadó, folytató funkcióban volt megfigyelhető. Németh T. (1996b: 251) hozzáadó, folytató funkciójában a Sanders-féle temporális kognitív reláció is érzékelhető, melyet a példában megtalálható *és utána*, *és akkor* kollokációk ábrázolnak. Az állítások ugyanis időben is egymáshoz rendelték. Ha használjuk a diskurzusjelölők megállapítására vonatkozó cseretesztet⁴, az *és* a *továbbá*, az *emellett* elemekkel cserélhető ki, tehát igazolódik a hozzáadó funkció.

- (1) Gy: Egy gólya a békához tartott. Meglátott három békát, az egyik így szólt:
„Gyere, szállj le, sétálj át, sétáljunk át a vízparton.”

4 Knott (1996) nevéhez fűződik a behelyettesíthetőségi próba, mely megmutatja, hogy mely elemek és milyen módon (szinonimák, egymást kizárók, részlegesen felcserélhető, hiperonim–hiponim) cserélhetőek fel egymással.



F: Mhm.

Gy: És átmentek a vízparton, és *utána* meglátott egy régi pecabotot meg egy asztalt. A gólya halászott egy halakat, és *akkor* azt megvacsorázták. Boldogan éltek, míg meg nem haltak.

Megvizsgáltam azt is, hogy az és diskurzusjelölő a példaszorban milyen beszédettsorozatban⁵ fordul elő. A gyermek nyelvhasználatában az és, és *utána*, és *akkor* egy-egy állítás után, néhol két állítás között jelent meg. Ebből látható, hogy a hozzáadó, folytató funkció állítások között valósult meg.

Gyakori volt még az és kérdésbevezetőként is a vizsgált korosztályokban.

(2) F: Nem azt fogjuk csinálni, mint múltkor, hanem meséket fogunk nézni, jó? a laptopon. És aztán *utána* arra kérlek majd, hogy figyelj a mesére, amit mutatok, és *utána* mondd el, amit láttál. Jó?

Gy: És Micimackósat nézünk?

F: Hát majd meglátjuk. Lesz benne mackó is. Jó? Olyan is lesz. (...)

A példa beszédettsorozatára jellemző, hogy az és kérdés után jelenik meg, melyre az adatrögzítő egy válasz beszédettel reagált. A példa szemlélteti, hogy a kérdésbevezető funkciójú és kérdés beszédett előtt fordult elő.

Megakadásjelenségként⁶ (Gósy 2002) is gyakran megfigyelhető az és beszédtervezői funkcióban, azonban ezt a szerepkört nem tartom tipikus diskurzusjelölői funkciónak, mivel ilyenkor a diskurzusjelölőnek nincs textuális funkciója (Fraser 1999), tehát nem teszi explicitté a két diskurzusrész kapcsolatát, hanem használatával a beszélő saját kognitív zavarát leplezi

5 Minden diskurzusban szereplő megnyilatkozás illokúciós értékkel rendelkezik, ezáltal ezek beszédettek sorozataiként is értelmezhetőek. Egy diskurzus rendelkezik szemantikai és pragmatikai koherenciával is. A pragmatikai koherenciában a beszédettek egymáshoz kapcsolódását a pragmatikai, illokúciós kötőszók (Dijk 1977: 86, Searle/Vanderveken 1985: 3) jelzik.

6 „A spontán beszédben fellépő bizonytalanságok és hibák gyűjtőfogalma” (Gósy 2002: 193).

(Kondacs 2017). A 3–6 éves korosztály jellemző diszharmóniás jelensége az ismétlés (Horváth 2006: 139), amely a következő példában is látszik:

(3) *F: Gondold át, és most próbálj nekem egy mesét elmondani. Mi történik a gólyával, meg a békával?*

Gy: A békát megeszi a gólya, és utána meg a gólya jól lakott, utána még elmegy a tavacskába, és még és és még borongó felhők jönnek, és a kecskebékák elmennek, és megtalálja a gólya, fölfalja, és utána meg elköltözik Afrikába, ahol meleg van.

A beszédettsorozatok mutatják, hogy az *és utána* kollokáció után ugyanahhoz a témához kapcsolódó állítások sora következik, az *és még és és még* hezitáló funkciójú elemekhez pedig egy állítás kapcsolódik. A további ések is állításokhoz, vagy ugyanahhoz a témához kapcsolódó állítások sorához illeszkednek.

Az *és* diskurzusszervező elem szóátadást követő szóátvevő funkcióban is megjelent.

(4) *F: És mit csinált? Lefeküdt és?*

Gy: És ezt csinálta: horkoló hang.

A beszédettsorozatok felírása után látszik, hogy a felnőtt beszélő nyelvhasználatában egy kérdés előtt és egy kérdés után is előfordulhat a vizsgált elem, míg a gyermek nyelvhasználatában egy válasz előtt állt az *és* elem.

A korpuszban mindössze egyszer fordult elő következtető (5) szerepben a vizsgált elem.

(5) *F: Igen. Oh. (.) Na hát jól van. Hát majd hátha lesz gombolyag, és akkor játszik vele a cica is. Na most..*

Gy: (mostnál beleszól) de már nagyra nőtt

F: Igen?

Gy: Mhm. És azért nem játszik már gombolyaggal.

A hozzájuk kapcsolódó beszédettsorozatok mutatják, hogy a (5) példában a felnőtt beszélő beszédettsorozatában állítások jelennek meg, az *és akkor* kollokációt is állítások között találjuk meg, a kisgyermek azonban az új téma felvetését meggátolja, mivel az eredeti témához visszatérő állítást

tesz (az adatközlő szavába vágva). Ezután a felnőtt kérdés beszédettére a gyermek egy választ ad, majd az *és* elem után egy magyarázatot ad az eredeti témavisszatérő állításhoz.

Összefoglalva a kétféle elemzést látszik, hogy az *és*-állítás beszédettsorozat kapcsolatában az *és* hozzáadó, folytató szerepben állhat, és-kérdés sorozatban kérdésbevezetőként, és-egy magyarázat kapcsolatában következtető, míg *és*-válasz sorozatban szóátvevő funkcióban szerepel az *és*. A beszédettsorozatok vizsgálata mellett azonban érdekes lehet még az *és* beszélgetésben betöltött pozíciója is, melyet a következő fejezetben mutatok be.

5 A diskurzusjelölők pozíciója a fordulókonstruációs egységben

A társalgáselemzők szerint a beszélgetés egy olyan interakcióba ágyazott, strukturálisan szervezett folyamat (*talk-in-interaction*), melynek során a beszélgetőpartnerek szituációkat hoznak létre (vö. Iványi 2001, Kondacs 2016: 52). A forduló a társalgás legkisebb egysége, amely a diskurzusban részt vevő egyik beszélő megszólalásától a beszélőváltásig tart. (Sacks et al. 1974). Minden fordulónak legalább egy cselekvést kell tartalmaznia (Schegloff 2007). A forduló minimális egysége a fordulókonstruációs egység (*turn-constructive unit*, TCU). Ez már tartalmaz egy cselekvést, illetve minden egység az a fordulóban, amely egy cselekvést tartalmaz (Sacks et al. 1974; Schegloff 2007). Mivel a fordulók fordulókonstruációs egységekből épülnek fel, így a társalgás legkisebb egységét vettem alapul a diskurzusjelölők elhelyezkedésének pontos megállapításához. Amikor TCU-val végrehajtott cselekvés beazonosítható, pragmatikai lezárási pontokról beszélhetünk (Németh 2014).

Az *és* diskurzusjelölő a gyermeknyelvben 99,8 %-ban, azaz 573 előfordulással fordulókonstruációs egység elején volt megfigyelhető. Ezt szemlélteti a (6) és (7) példa. Ha azonban a felnőtt nyelvhasználó megnyilatkozásában az *és* pozícióját nézzük, akkor látható a (6) példában, hogy a vizsgált elem a fordulókonstruációs egység végén fordult elő (*Megvizsgáltta és?*).

(6) F: *Megvizsgáltta és?*

Gy: *És utána semmi nem volt.*

(7) F: Na jön a következő mese. Mit láttál? Mi történt?

Gy: Hmm a kislány húzta a hópelyhet, és elment, és jött helyette egy pillangó, és felszállt az orrára.

Az és diskurzusszervező elem csupán egy esetben jelent meg a gyermekek spontán beszédében önálló fordulókonstruációs egységet alkotva ((8) példa), amikor is szóátadó funkcióban állt.

(8) F: Ha mesélni kéne akkor, egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy szép margarétavirág. Folytasd légy szíves.

Gy: És jött egy pillangó. Kiszívta a pollent. Utána jött egy leány. Kiszedte a virágot.

F: És?

Gy: És?

F: Boldogan éltek, míg meg nem haltak, ugye?

A következő ábra az és diskurzusjelölő fordulókonstruációs egységben betöltött helyzetét mutatja be. Fordulókonstruációs egység elején 573 előfordulással, azaz 99,8 %-ban jelent meg, míg önálló fordulókonstruációs egységet alkotva egyszer volt adatolható, 0,2 %-kal.

Megfigyelhető tehát, hogy az és fordulókonstruációs egység elején hozzátoldó, szóátvevő, kérdésbevezető, ellentétes és következtető funkcióban jelent meg, míg önálló fordulókonstruációs egységként szóátadó funkcióban szerepelt.

6 Összegzés

Az és diskurzusszervező elem használata által a hallgatók képesek elérni a relevanciát (Sperber/Wilson 1986), tehát a címzettnek megragadható a megnyilatkozás lehető legrelevánsabb információja a lehető legkisebb feldolgozási erőfeszítés árán (Csépe/Győri/Ragó 2007).

A Németh T. (1996a) felnőtt nyelvhasználók spontán beszédében megállapított hozzáadó, folytatató központi jelentése a legkiemelkedőbb használati kör (kb. 80 %) a gyermekek spontán beszédében is. Azonban emellett megjelent még az és kérdésbevezető, szóátvevő, szóátadó funkcióban is, és mindössze egyszer volt megfigyelhető következtető szerepben. A felnőtt

nyelvhasználók spontán beszédében megfigyelt témavisszatérő, konklúziószoói, válaszjelölő és kérdésbevezető használat azonban nem volt adatolható az óvodásoknál. Megfigyelhető volt, hogy az óvodások az és diskurzusszervező elemet kollokációban használták. Pl. *F: Na mi történt? / Gy: Hát a nyusz nyuszi a farkasba dobta a sok pizsamát, és akkó és akkó fáj neki.* Ez a 3–6 éves korosztály nyelvhasználatára jellemző mondatösszefűzési forma.

A kutatás után a gyermeknyelvi és diskurzusjelölőről megállapítható néhány összefüggés a fordulókonstrukciós egységben betöltött pozíció, a beszédett és az ott megjelent funkciók között. Az és fordulókonstrukciós egység elején, állítás beszédett előtt hozzáadó, szóátvevő, következtető és ellentétes funkciókban állt. Szintén fordulókonstrukciós egység elején, kérdés beszédett előtt kérdésbevezető szerepben figyelhető meg az és elem. Önálló fordulókonstrukciós egységet alkotva, egyazon megnyilatkozáson belüli közvetlen beszédett nélkül szóátadó funkcióban is megjelent.

A kutatásom által az egyik leggyakoribb koherenciateremtő gyermeknyelvi diskurzusszervező elem szerepéről kaptunk átfogóbb képet.



EMBERI ERŐFORRÁSOK
MINISZTERIUMA

A TANULMÁNY AZ EMBERI ERŐFORRÁSOK MINISZTERIUMA ÚNKP-
ÚNKP-16-3 KÓDSZÁMÚ ÚJ NEMZETI KIVÁLÓSÁG PROGRAMJÁNAK
TÁMOGATÁSÁVAL KÉSZÜLT.

Irodalomjegyzék

- Bell, D. M. (1998). Cancellative discourse markers: a core/periphery approach. *Pragmatics*, 8(4), 515–541.
- Csépe, V., Győri M. & Ragó A. (2007). *Általános pszichológia* (Vol. 1–3.) Budapest: Osiris.
- Csűry, I. (2005). Kis könyv a konnektorokról, *Officina Textologica*, 13, Debrecen: Debreceni Egyetem Magyar Nyelvtudományi Tanszék.
- Dér, Cs. I. (2009). Mík is a diskurzusjelölők? In: Keszler B., Tátrai Sz. (szerk.) *Diskurzus a grammatikában – grammatika a diskurzusban.* (pp. 293–303). Budapest: Tinta.
- Dijk, T. A. V. (1977). *Text and context. Exploration into the semantics and pragmatics of discourse.* London, New York: Longman.
- Fraser, B. (1999). What are discourse markers? *Journal of Pragmatics*, 31, (pp. 931–952).

- Gósy, M. (2002). A megakadás-jelenségek eredete a beszédprodukción tervezési folyamatában. *Magyar Nyelvőr*, 126(2), (pp. 192–204).
- Horváth, V. (2006). A spontán beszéd és a beszédfeldolgozás összefüggései gyerekeknél. *Beszédkutatás*, (pp. 134–146).
- Iványi, Zs. (2001). A nyelvészeti konverzációelemzés. *Magyar Nyelvőr*, 125(1), (pp. 74–93).
- Kiefer, F. (1988). Modal particles as discourse markers in questions. *Acta Linguistica Hungarica*, 38, (pp. 107–125).
- Knott, A. (1996). *A data-driven methodology for motivating set of coherence relations*. Disszertáció. Elérhető: <http://www.cs.otago.ac.nz/staffpriv/alik/papers/thesis.pdf> – 2017. június 21.
- Kondacs, F. (2016). A *hát* diskurzusjelölőről az óvodai diskurzusokban. In: Váradi, T. (szerk.) *Doktoranduszok tanulmányai az alkalmazott nyelvészet köréből. X. Alkalmazott Nyelvészeti Doktoranduszkonferencia*, (pp. 45–58). Elérhető: http://www.nytud.hu/alknyelvdok16/proceedings/Kondacs_Flora.pdf – 2017. június 21.
- Kondacs, F. (2017). Az óvodások megnyilatkozásairól az izé kapcsán. Előadás a XI. Alkalmazott Nyelvészeti Konferencián, 2017. február 3., Budapest.
- Németh T., E. (1996a). Az *és* kötőszó pragmatikai funkciójáról. In: Mészáros E. (szerk.) *Ünnepi könyv Mikola Tibor tiszteletére*. (249–253). Szeged: JATE Finnugor Tanszék.
- Németh, T. E. (1996b). A szóbeli diskurzusok megnyilatkozáspéldányokra tagolása. *Nyelvtudományi Értekezések*, 142. Budapest: Akadémiai Kiadó.
- Németh T., E. (1998). A *hát, így, tehát, mert* kötőszók pragmatikai funkciójának vizsgálata. *Magyar Nyelv*, 94, (pp. 324–331).
- Németh, Zs. (2014). Javítási műveletek jelöltségi hipotézise. *Jelentés és Nyelvhasználat*, 1, (pp. 29–54). Elérhető: <http://www.jeny.szte.hu/jeny/images/issues/2014/JENY-2014-NemethZs.pdf> – 2015. június 21.]
- Neuberger, T. (2014). *A spontán beszéd sajátosságai gyermekkorban*. Budapest: ELTE Eötvös Kiadó. Elérhető: http://www.eltereader.hu/media/2014/12/NT_A_spontan_beszed_sajatossagai_gyermekkorban_READER.pdf – 2017. május 15.
- Rácz, E. (1985). *A mai magyar nyelv*. Budapest: Tankönyvkiadó
- Sacks, H., E. A. Schegloff & G. Jefferson (1974). A simplest systematics for the organization of turn-taking for conversation. *Language*, 50(4), (pp. 696–735).

- Sanders, T. J. M. & A. R. Canestrelli (2012). The processing of pragmatic information in discourse. In: H. Schmid (szerk.) *Cognitive Pragmatics*. (201–232). Göttingen: de Gruyter.
- Schachter, S., N. Christenfeld, B. Ravina & F. Bilous (1991). Speech disfluency and structure of knowledge. *Journal of Personality and Social Psychology*, 60, (pp. 362–367).
- Schegloff, E. A. (2007). *Sequence Organization in Interaction: A Primer in Conversation Analysis*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Schirm, A. (2009). Partikula és/vagy diskurzusjelölő? In: Keszler B. & Tátrai Sz. (szerk.) *Diskurzus a grammatikában – grammatika a diskurzusban*. (pp. 304–311). Budapest: Tinta.
- Schirm, A. (2011). *A diskurzusjelölők funkciói: a hát, az -e és a vajon elemek története és szinkrón státusa alapján*. Disszertáció. Elérhető: http://doktori.bibl.u-szeged.hu/759/1/schirm_anita_doktori_disszertacio.pdf – 2017. június 21.
- Scholman, M. C. J., J. Evers-Vermeul & T. J. M. Sanders (2016). Categories of coherence relations in discourse annotation. *Dialogue & Discourse*, 7(2), (pp. 1–28).
- Searle, J. R. & D. Vanderveken (1985). *Foundations of illocutionary logic*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Sperber, D. & D. Wilson (1986). *Relevance*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Zhao, H. (2014). The textual function of discourse markers under the framework of relevance theory. *Theory and Practice in Language Studies*, 4(10), (pp. 2105–2113).